

til at gaa efter Anthydninger; men saa vidt jeg har set, har man i Landstthinget sagt, at man selvfølgelig ikke vil binde Ministeren. Naar jeg nu har sat ind en Bane fra Slagelse over Flakkebjerg og Dalmoose til Næstved, er det jo for at faae forhandlet det Spørgsmaal her i Thinget, om det virkelig skulde være Meningen, eller noget Andet skal være Meningen, og naar Ministeren saa kommer til 3die Behandling med sin Mening, kunne vi jo diskutere Sagen og fastsætte Punkter. Jeg tror, der bør være Punkter og navnlig af den Hovedgrund, at jeg er noget i Frygt for, at denne Bane, saaledes som den er foreslaaet ændret i Landstthinget, har noget Karakteren af en Korbane af to Store mod en Lille, jeg mener af Næstved og Slagelse imod Skjelsfør. Dette betegnes dels ved Buen mod Vest og dels ved Mangel paa Bestemmelse af, hvorfra Sidebane skal gaa til Skjelsfør. Der foreligger et Anbragende, som naturligtvis ærede Medlemmer have set, og som er indkommet i dette Efteraar til Landstthinget, og som vi ogsaa vilde have faaet nærmere overveiet af det Udvalg, som man ikke vilde nedsette, fra cirka 1,200 Beboere i den sydlige Del af den paa-gjældende Egn, hvori de andrage om, at Linien fra Julebjerg til Slagelse trækkes mere i østlig Retning, saaledes at den ikke føres over Flakkebjerg og maa lægges paa den anden Side Gimlinge, det vil sige, lidt nordligere eller lidt østligere, men Svaret blev, at de fik den vestligere, idet man forlod Julebjerg. — Dernæst Nr. 2, at der samtidig med Banen Næstved—Slagelse anlægges en Forbindelsesbane med Julebjerg saa nær Taarnemark som muligt og derfra over Benslev til Skjelsfør. Sidebanen fik de, men denne Sidebane kan efter Loven trækkes saaledes, at hele Skjelsførs Opland kommer i mere direkte Forbindelse med et af disse to Handelscentra for hele Egnen, som jeg før nævnte, Slagelse og Næstved. Dette stemmer forøvrigt med, hvad jeg hørte forleden Dag, thi da sagde et æret Medlem under Behandlingen af en anden Sag: Skjelsførgnien fjører ligesaa gjerne andetsteds hen, det er kun Skjelsfør By, der kan ønske en Sidebane og have Interesse deraf. Det vil altsaa sige, naat blot vi kunne lægge Banen saaledes, at de kunne fjøre andetsteds hen,

fjøre de gjerne andetsteds hen — og saa ligger Skjelsfør alene. Men saledes have vi ikke tidligere behandlet Jernbanespørgsmaal. Vi have, naar vi haae behandlet dem, blot sagt: Vi ville ikke derved unaturligt forrykke det Opland, som de paa-gjældende Kommuner, til hvem vi skulle give Jernbaner, have. Da der var Tale om Gaffelbanen i Fyn, Faaborg—Årsjensbanen, med Straale ind til Kjøbenhavn Nr. 2, Odense, da vare vi nok til at modsætte os denne, fordi vi sagde, at en saadan Centralisering af al Bevægelse paa Fyn til Odense, der allerede har saa store Fortrin, er for haard mod de omkring liggende Kjøbstæder. Da der blev Tale om Odense—Bogensbane, vilde man have Linien stuktet op i Oplandet lige mod Bogense. Man kunde nemlig sige om den, ligesom der bliver sagt om Skjelsfør: De Folk oppe om Bogense ville ligesaa gjerne fjøre andetsteds hen — saa kunde Bogense ligge der alene. Men hvad sagde Folkethinget? Det sagde, nei, vi fjøre udenom den Gaard der nord for Odense, saa bliver Banen lagt saaledes, at den bliver til Nytte for hele den Egn, som ellers ikke vilde komme i Betragtning, og saa kan Odense og Bogense, hvoraf den ene er en Søkjøbstad og den anden aldrig bliver det trods sin Kanal, konkurrere med hinanden om deres naturlige Opland. Derfor siger jeg i Flugt med dette og den Tankegang, vi dog have, at vi ikke saaledes ere tilbøielige til uden videre at sige: Den, der har Meget, skal have Mere, medens den, der har Mindst, kan miste, hvad han har. Derfor siger jeg, at det ikke er ligegyldigt, om denne Bane i sin Anvendelse bliver en Korbane for to Byer mod den lille Bys Opland, eller om Sol og Bind deles nogenlunde lige imellem dem. Adressen fremhæver stærkt, ligesom Ministeren i sin Motivering, Julebjerg som et mangeaarigt Centrum for denne Egns Trafik midt imellem de to større Byer og derfor som et naturligt Tilnytningspunkt for denne Bane og Udgangspunkt for Sidebanen. Jeg har ikke nærmere givet mig af med at undersøge dette, skøndt jeg tror, det er Tilfældet, men er det Tilfældet, gad jeg spørge dem, der kjende vor Jernbanehistorie: Hvor have vi ved Anlæget af en Bane søgt at komme en lille halv Mil bort fra et Sted, som i en Mennefsalder er voget op til at